

V Slovenijo se zagotovo še vrneva

Leto 2021 se je za kolesarska popotnika iz Anglije začelo drugače kot običajno. Novo leto sta preživela v Albaniji, kjer trenutno čakata na nadaljevanje svoje poti okoli sveta, ki sta jo začela septembra 2020.

Timotej Rupar

Enaintridesetletni Anglež **Steven** in devetindvajsetletna Čehinja **Adela** sta se spoznala pred približno devetimi leti, ko je on na Češkem preživel svojo študentsko izmenjavo Erasmus. Kmalu sta se zaljubila, po koncu izmenjave pa se je Adela skupaj z njim preselila v Anglijo. O kolesarskem izletu okrog sveta sta se resneje pogovarjala zadnji dve leti, na pot pa odšla septembra lani. Pred tem

sta pustila svoji službi – on je deloval kot kolesarski mehanik za dobrodelno organizacijo, Adela pa je bila zaposlena v podpori za odrasle z duševnimi težavami.

»Jaz sem si želel spremembe v življenju, saj sem bil naveličan vsakodnevne rutine, Adela pa je enostavno želela potovati. Ogromno lokacij po svetu sva želela videti, pa nikoli ni bilo časa za vse. No, zdaj je prišel ta čas, saj sva še mlada,« Steven pojasni, kako sta sploh prišla na takšno idejo. Nekaj časa je šlo zgolj za pobožne želje,

saj se nista želela odreči udobju, družini, službam ... A kmalu je ideja postala tako mamljiva, da sta jo enostavno morala izpeljati. Da je želja postala izvedljiva tudi v realnosti, je bilo potrebnega veliko truda, tudi odrekovanja.

»Celotno potovanje si bova plačala sama. Pred odhodom sva stroške doma zmanjšala na minimum. Nisva več jedla zunaj v restavracijah, odpovedala sva različne naročnine, celo lase sva strigla drug drugemu. Hitro se je nabralo kar precej denarja. Med potovanjem nimava nobenega prihodka, zato sva z zapravljanjem zelo previdna. Pomagava si s preprosto aplikacijo na telefonu, v kateri beleživa svojo denarno porabo.«

Kot sta pojasnila, so ju domači kljub prvotnemu presenečenju podprli. »Najprej so bili presenečeni nad idejo, nato nad dolžino potovanja, saj so mislili, da bova odsotna le nekaj mesecev. Kmalu jih je postalo strah zaradi zime in mraza, a sva jih tolažila, da bova takrat že v toplejših krajih. Zatem pa je nastopil še koronavirus in mislila sva, da bova morala začetek iz spomladi 2020 prestaviti v pomlad 2021. A nato so se potovalne poti poleti odprle, zato sva se podala. Ogromno najinih prijateljev in družinskih članov je trenutno v strogi karanteni, zato imajo z najinimi fotografijami in zgodbami občutek, kot da so z nama,« pojasnita nepričakovane pozitivne učinke izleta v teh časih.

Prek Evrope v Azijo, na poti vsaj dve leti

Svojo pot sta, kot že omenjeno, začela septembra 2020. Pot ju je že vodila skozi Francijo, Švico, Nemčijo, Avstrijo, Italijo, Slovenijo, Hrvaško, Bosno in Hercegovino ter Črno goro, trenutno pa sta v Albaniji, kjer čakata na izboljšanje zdravstvenih razmer v Grčiji, skozi katero bosta pot nadaljevala proti Turčiji in Aziji. »Žal so nama omejitve glede covid-19 preprečile bolj podrobno raziskovanje Slovenije ter Bosne in Hercegovine, skozi ti državi sva namreč lahko potovala zgolj kot tranzit. Sploh glede vaše države sva bila zelo razočarana, saj je bila Slovenija na vrhu seznama želja evropskih držav – gore okrog Blejskega in Bohinjskega jezera pa tudi Ljubljana so videti res neverjetno. A brez skrbi, Slovenija ni prav daleč, k vam se zagotovo še vrneva,« zagotovita sogovornika.

Ker se razmere spreminjajo iz dneva v dan, tudi sama prilagajata svoj načrt potovanja. »Zaprteje v Grčiji je bilo podaljšano že velikokrat. Morda bova šla v Turčijo prek Makedonije in Bolgarije, saj si želiva nadaljevati s kolesarjenjem. V tem

delu je trenutno precej mrzlo, a bova preživela; bolje to, kot da se sploh ne premikava. Nato nameravava iz Turčije zaviti proti Kaspijskemu jezeru in Kirgizistanu, kasneje pa proti jugovzhodni Aziji in Kitajski. Toda glede na vse mejne omejitve se bo ta načrt zagotovo spreminjal. Računava, da bova vsega skupaj na poti približno dve leti; če bodo sredstva dopuščala, še nekoliko dalj. A imava čas tudi za alternativne poti,« se ne obremenjujeta z ovirami na poti.

Zaenkrat še brez opravljenega testa

Čeprav koronavirus torej kroji njuno nadaljnjo pot, pa rada omenita, da sta imela z zdravstvenimi razmerami do zdaj pravzaprav veliko sreče. »Ko sva septembra začela potovanje, je imela večina držav še zelo mile ukrepe, turizem je bil dovoljen. Morda najbolj zanimivo je, da do zdaj nisva opravila še niti enega testa na koronavirus! Včasih je tudi smešno, ko naju cariniki na meji ustavijo in ob čeladi, kolesarskih očalih in maski praktično ne vidijo najinega obraza, da preverijo dokumente.« A po njenih napovedih se bo to skoraj zagotovo spremenilo, ko bosta zapustila Evropo in vstopila v Turčijo. »Tam bo test verjetno obvezen, kar bo za naju tudi velik logistični zalogaj. Zahtevajo namreč dokazila o testiranju, ki so mlajša od 72, včasih celo 48 ur. Če bo center za odvzem brisa dalj od meje, bo to s kolesi časovno nemogoče doseči. Posledično bova morala uporabiti javni prevoz, s čimer bova bolj izpostavljena tveganju za okužbo,« se zavedata resnosti situacije, kar dokazuje tudi s tem, da se pred vstopom v posamično državo resno pozanimata o »koronskih« pogojih. A tudi tu imata težave, saj se situacije in ukrepi spreminjajo vsakodnevno, zato težko najdeta ažurne in točne podatke. Ob tem ju skrbi še, da so države okoli Kaspijskega jezera trenutno zaprte za tujce. Kljub vsemu upata, da se bodo do njunega prihoda – čez približno nekaj mesecev – že odprle.

Osnovna oprema: kolo in šotor

Prav zadnje povedano je odprlo novo vprašanje: zakaj na takšno pot prav s kolesi? Zanju je odgovor zelo preprost, saj nihče nima vozniškega izpita. »Tudi če bi znala voziti avto, bi šla na pot s kolesi. Avtomobili so prehitri, preveč te izolirajo od okolice. Kolesarjenje je zelo poceni, bolj učinkovito od hoje, obenem lahko s kolesom prideš skorajda povsod kot z avtom ali peš. Ključno pa je, da je hitrost dovolj

V tem delu je trenutno precej mrzlo, a bova preživela; bolje to, kot da se sploh ne premikava.

nizka, da na poti opaziš vse podrobnosti, kar je za naju največja lepota kolesarjenja,« pravita Steven in Adela, ki sta tudi sicer zelo navajena na kolo. »Že pred tem potovanjem sva uporabljala kolo kot dnevni prevoz in v prostem času. Vsako leto sva z njim naredila nekaj izletov ob koncih tednov po Veliki Britaniji, konec poletja greva po tradiciji vsako leto za dva ali tri tedne s kolesi v tujino. Enostavno obožujeva vožnjo na dveh kolesih.«

Zelo preprost je poleg transporta tudi njun način bivanja. Večino noči preživita v svojem šotoru, če je vreme dovolj topla

in jasno, tudi le v spalnih vrečah pod milim nebom. »Zelo redko že vnaprej veva, kje bova prenočila. Ko se začne mračiti, iščeva diskretno mesto, da lahko postavi svoj šotor, na primer manjšo gozdno zaplato, tudi zapuščeno stavbo. Nikoli ne spiva na istem mestu več kot eno noč, najin cilj je ostati neopažen in ne puščati sledi,« nekoliko skrivnostno opišeta iskanje koticčka za spanje. A ker vse naštetu ni vedno izvedljivo, imata pripravljene tudi rezervne scenarije. »Vse naštetu je zelo težko najti na bolj gorskih poteh in v mestnih okoljih. Zato včasih prek spleta najdeva kamp ali poceni stanovanje. To storiva tudi takrat, ko potrebujeva prostor za tuširanje in pranje najinih oblačil. Ta čas izkoristiva še za povezavo s prijatelji in družino, saj takšne nastanitve skoraj vedno ponujajo brezplačno povezavo.« Ob tem izpostavita

še spletno platformo Warmshowers, ki je narejena posebej za kolesarske turiste in kjer obiskovalci na določeni lokaciji registrirane ponudnike zaprosijo za nočitev. »To je res izvrsten način za spoznavanje ljudi na podobnih potovanjih, a je tudi opcija, ki potrebuje največ vnaprejšnjega načrtovanja. Včasih, ko nama za vse omenjene možnosti zmanjka časa, naključne ljudi prosiva, ali lahko spiva na njihovem vrtu. Kad to idejo na začetku nisva bila najbolj navdušena, a sva je vse bolj navajena.«

Včasih, ko nama za vse omenjene možnosti zmanjka časa, naključne ljudi prosiva, ali lahko spiva na njihovem vrtu.

Strahove zasenčijo spoznanja o človeku

Ka vprašanje, s kakšnimi problemi sta se na svoji poti že soočila, še enkrat poudarita, da sta imela za zdaj res veliko sreče. »Bili so manjši pripetljaji, ko se je maček polulal na mojo spalno vrečo. Ali pa ko sva izgubila brisače, pa ko sem izgubil podplat čevlja in razbil steklo na telefonu. Drugo pa so najini strahovi. Prvi je jasno povezan s koronavirusom. Kihče ne ve, kako se bo pandemija odvijala, zavedava se, da je naji-

nega potovanja lahko vsak trenutek konec. Bojiva se tudi za najine družine in prijatelje, situacija s covid-19 in sploh v Angliji ni dobra. Če bi se mojemu bližnjemu doma kaj zgodilo, verjetno ne bi mogel biti z njim v bolnišnici ali celo na pogrebu, saj bi moral ob prihodu v domovino najprej za dva tedna v karanteno. Ka to včasih pomislim, a seveda upam, da se ne bo nikoli zgodilo. Drugi strah pa je Adelino duševno zdravje, saj občasno trpi za depresijo in tesnobo. Skrbi jo, kako bi njeno poslabšano stanje in potreba po strokovni pomoči vplivala na najino potovanje,« nekaj temnih misli predstavi Steven.

Da jih preženemo, pogovor nadaljujemo o nepozabnih anekdotah in zgodbah. Med prvimi omenita kolesarjenje čez prelaz Arlberg v Avstriji, ko sta po napornem klancu iskala prenočišče, a nista našla pri-

mernega mesta. Steven je zato prek spleta rezerviral namestitve, a pozabil preveriti, kako daleč je. Izkazalo se je, da je kar 14 kilometrov stran. A tudi ko sta prišla na naslov, stanovanja nista našla. Kato je Steven poklical lastnico stanovanja in ta ju je brez pomislekov z avtom prišla iskati, kot se je izkazalo, kar daleč stran. A po namakanju v banji in dobri večerji je bilo to hitro pozabljeno. Ka Hrvaškem sta se prvič soočila z burjo, v Albaniji pa doživela najlepši trenutek na poti. V neki restavraciji sta prosila, ali lahko spita na njihovem travniku, ko je do njiju pristopila družina in ju začela spraševati o izletu. Družina se je poslovila, na njuno veliko presenečenje pa se je po slabe pol ure vrnila in ju povabila k sebi domov. Tam sta dobila večerjo in naslednje jutro zajtrk, v vseh pogovorih pa izvedela, da ma-

Nihče ne ve, kako se bo

pandemija odvijala, zavedava se, da je najinega potovanja lahko vsak trenutek konec.

mi in hči preživljata družino, saj ima oče možganske poškodbe. Kekdanjo hišo jim je uničila eksplozija orožja, zato jo še vedno obnavljajo. A odnos, radodarnost in nesebičnost družine so Stevenu in Adeli spremenile pogled na marsikaj ter ju spomnile, da dobri ljudje še vedno obstajajo. »Število potepuških živali in količina smeti v revnejših državah naju je presenetila, a ne bolj kot to, kako resnično prijazni in odprti so ljudje do popolnih tujcev. To je najino največje spoznanje do sedaj,« zaključita naš pogovor. ✕